

Συνέδριο Δικτύου Σχολείων για την Προώθηση του Ιστορικού Γραμματισμού

«Το μέλλον συνομιλεί με το παρελθόν»

8 Μαΐου 2026

Παιδαγωγικό Ινστιτούτο Κύπρου, Λευκωσία

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΕΙΣΗΓΗΤΗ- ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΙΣΗΓΗΣΗΣ

Βιογραφικό

Ο Δρ Arthur Chapman είναι Καθηγητής Διδακτικής της Ιστορίας και Πρόεδρος του Department of Curriculum Pedagogy and Assessment στο UCL Institute of Education (IOE), University of London. Ως μέλος του ακαδημαϊκού προσωπικού του IOE, στο παρελθόν, διετέλεσε Συντονιστής Προγράμματος του EdD, Ακαδημαϊκός Υπεύθυνος Μάθησης και Διδασκαλίας στο Κέντρο Διδακτορικών Σπουδών του IOE, Επικεφαλής Προγράμματος MA στη Διδακτική της Ιστορίας, Συντονιστής Προγράμματος MA Ανθρωπιστικών Σπουδών, Επικεφαλής Ιστορίας στο πρόγραμμα Teach First και Διδάσκων στο PGCE Ιστορίας.

Τα κύρια ερευνητικά του ενδιαφέροντα περιλαμβάνουν τη διδασκαλία και τη μάθηση στην Ιστορία σε τυπικά και άτυπα εκπαιδευτικά πλαίσια, καθώς και ευρύτερα ζητήματα που σχετίζονται με την παιδαγωγική της Ιστορίας, τη δημόσια Ιστορία, τη σύγχρονη κουλτούρα και την ιστορική θεωρία. Είναι Αρχισυντάκτης του επιστημονικού περιοδικού History Education Research Journal, Διευθύνων Συντάκτης του περιοδικού Teaching History και επιμελητής της σειράς εκδόσεων του UCL Press, Knowledge and the Curriculum, καθώς και της σειράς International Review of History Education.

Είναι συμπρόεδρος του History Educators International Research Network και συντονιστής της Ομάδας Ειδικού Ενδιαφέροντος «History in Education» του IOE. Επιπλέον, είναι Αντιπρόεδρος του Επιστημονικού Συμβουλευτικού Σώματος του Παρατηρητηρίου για τη Διδασκαλία της Ιστορίας στην Ευρώπη του Συμβουλίου της Ευρώπης και διετέλεσε, για σειρά ετών, Αναπληρωτής Διευθυντής του Public History Weekly.

Περίληψη

Όπως γνωρίζουμε από την ιστοριογραφία και τη θεωρία της Ιστορίας, οι ιστορίες κατασκευάζονται πάντοτε. Είναι κείμενα για το παρελθόν που έχουν δημιουργούς, οι οποίοι/οποίες λαμβάνουν αποφάσεις όταν γράφουν, τραγουδούν, μιλούν, ζωγραφίζουν, σμιλεύουν (και ούτω καθεξής) για το παρελθόν. Ωστόσο, οι ιστορίες συχνά παρουσιάζονται στα παιδιά ως απλά δεδομένα (ως αναπαραστάσεις ενός σταθερού παρελθόντος) μέσα από σχολικά εγχειρίδια, επίσημα μνημεία και άλλα μέσα. Ίσως όχι απροσδόκητα, τα ερευνητικά δεδομένα για τη σκέψη των παιδιών σχετικά με την ιστορία δείχνουν ότι συχνά έχουν πολύ περιορισμένες αντιλήψεις για το τι είναι οι ιστορίες, πώς κατασκευάζονται και πώς μπορούν να αξιολογηθούν και να προσεγγιστούν κριτικά. Αυτό αποτελεί ζήτημα ανησυχίας για επιστημολογικούς λόγους. Η εκπαίδευση επιδιώκει να συμβάλει στην καλύτερη κατανόηση του κόσμου, και η διδασκαλία της Ιστορίας που δεν βοηθά τα παιδιά να κατανοήσουν τι είναι οι ιστορίες δεν επιτυγχάνει τον στόχο τη. Αποτελεί, επίσης, ζήτημα ανησυχίας για πρακτικούς πολιτικούς λόγους. Ζούμε σε έναν πολυαφηγηματικό κόσμο, στον οποίο αντικρουόμενες αφηγήσεις για το παρελθόν συχνά κυκλοφορούν και ανταγωνίζονται μεταξύ τους. Οι πολίτες χρειάζονται εργαλεία για να προσανατολιστούν μέσα σε περιβάλλοντα πληροφορίας, παραπληροφόρησης και ψευδών πληροφοριών, ώστε η ψήφος και η λήψη αποφάσεων στις δημοκρατίες μας να μπορούν να ευδοκιμήσουν.

Αυτή η παρουσίαση θα αξιοποιήσει μια ποικιλία μορφών ιστορικής αναπαράστασης για να διερευνήσει πρακτικές διδακτικές στρατηγικές που στοχεύουν στην ενίσχυση της κατανόησης των παιδιών για το πώς κατασκευάζονται οι ιστορικές αναπαραστάσεις και τις αποφάσεις που απαιτούνται κάθε φορά όταν αναπαριστούμε το παρελθόν. Θα εξετάσει επίσης παιδαγωγικές προσεγγίσεις που επικεντρώνονται στη δημιουργία ιστορικών αναπαραστάσεων, οι οποίες μπορούν να βοηθήσουν τους μαθητές και τις μαθήτριες να αναστοχαστούν και να αναπτύξουν την κατανόηση και την ενεργό τους συμμετοχή ως δημιουργοί ιστορίας. Η εισήγηση θα αξιοποιήσει υλικό από την Αγγλία και την Κύπρο για να διερευνήσει ζητήματα κατασκευής της Ιστορίας και ιστορικής αναπαράστασης. Οι στρατηγικές που θα εξεταστούν μπορούν να εφαρμοστούν τόσο στην πρωτοβάθμια όσο και στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση.